

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 639/2021
21.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., сада на издржавању казне у КПЗ „Сремска Митровица“, чији је пуномоћник Миломир Шалић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије-Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6675/19 од 22.07.2020. године, у седници одржаној дана 21.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6675/19 од 22.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2529/17 од 24.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му на име накнаде штете због неоснованог лишења слободе исплати износ од 6.000.000,00 динара са законском каматом од дана доношења те пресуде до исплате. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженој на име накнаде трошкова поступка исплати 22.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6675/19 од 22.07.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена наведена првостепена пресуда, а одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а није основан ревизијски навод о учињеној битно повреди из члана 374. став 1. у вези члана 291. став 2. ЗПП јер није реч о повреди која је учињена пред другостепеним судом, па не представља разлог за изјављивање ревизије у смислу члана 407. став 1. овог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је правноснажном пресудом Окружног суда у Београду К 1419/04 од 15.07.2005. године осуђен на казну затвора у трајању од 20 година. Током издржавања ове казне затвора против тужиоца је вођен још један поступак пред Окружним судом у Београду у предмету Кв 5/2005 због кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ у вези члана 22. КЗ СФРЈ. У том поступку је тужиоцу одређен притвор решењем Већа за ратне злочине тога суда Кв 5/2005 од 12.08.2005. године који му се рачуна од 30.06.2006. године када је према том решењу лишен слободе. Овај кривични поступак окончан је пресудом Кв 5/2005 од 12.06.2008. године којом је тужилац ослобођен од оптужбе и укинут му је притвор решењем Кв 5/2005 од 12.06.2008. године, након чега је наставио да издржава казну затвора (на основу правноснажне осуђујуће пресуде). Наведена пресуда је потврђена у ослобађајућем делу за тужиоца пресудом Врховног суда Србије Кж I РЗ 3/08 од 08.04.2009. године, када је првостепена пресуда постала правноснажна. Тужилац се пре подношења тужбе у овој правној ствари обраћао Министарству правде ради постизања мирног решења спора, али о том захтеву није доставио доказ, осим што посредно из навода поднеска произлази да је реч о захтеву поднетом 2016. године. Тужбу у овој правној ствари поднео је дана 03.03.2017. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно закључили да је основан истакнути приговор тужене о застарелости тужиочевог потраживања јер је од доношења пресуде Врховног суда Србије Кж I РЗ 3/08 од 08.04.2009. године којом је ослобађајућа пресуда према тужиоцу постала правноснажна, па до дана подношења тужбе у овој парници протекло скоро осам година, а свакако је протекао рок од три године из члана 591. Закона о кривичном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, ... 35/2019) којим је прописано да право на накнаду штете застарева за три године од дана правноснажности првостепене одбијајуће или ослобађајуће пресуде, односно правноснажности првостепеног решења којим је поступак обустављен или оптужба одбијена. Следом тога је одбијен тужбени захтев тужиоца за тражену накнаду нематеријалне штете због неоснованог лишења слободе захтеване на основу члана 588. ЗКП.

Нису основани ревизијски наводи тужиоца о погрешно примењеном материјалном праву у којима истиче да је тужбу писао сам и да зато није било објашњено да одговорност тужене за накнаду штете захтева не само из разлога што је био лишен слободе и био у притвору у кривичном поступку у којем је правноснажно ослобођен, већ и зато што је у току издржавања казне затвора (по правноснажној осуђујућој пресуди) коју је издржавао у Сремској Митровици, послат у притвор у ЦЗ у Београду, без одлуке о

прекиду издржавања казне затвора. Ово из разлога што је у конкретном случају реч о накнади штете лица које је било неосновано лишено слободе у предмету Кв 5/05 који је правноснажно окончан ослобађајућом пресудом, коме би у таквом случају припадала накнада штете на основу члана 584. ЗКП.

Међутим, тужилац у ревизији уствари претендује на права која би проистекла у вези са издржавањем казне затвора на основу правноснажне осуђујуће пресуде К 1419/04, па их зато може захтевати у парници у вези са тим кривичним поступком.

Правилно је донета и одлука о трошковима поступка на основу чланова 153. став 1, 154. став 2. и 162. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде, на основу члана 414. ЗПП.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић